

РЕШЕНИЕ

№ 1617

гр. Плевен, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Тр. Ширкова

при участието на секретаря ПЕТЯ СТ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от Ася Тр. Ширкова Гражданско дело №
20234430101548 по описа за 2023 година

Производството е по обективно съединени искове с правно основание чл.422, ал.1, вр.чл.415, ал.1 от ГПК

-

Пред ПлРС е депозирана искова молба от ”****, гр.***, против С. К. З. с ЕГН ***** от *** №12, в която ищцовото дружество твърди, че е получило указания за предявяване на иск по реда на чл.415 ГПК срещу ответницата. Твърди, че на 22.08.2016г. между *** като кредитор и ответницата като кредитополучател бил сключен договор за кредит за сумата от 567,11 лева. Твърди, че кредитът бил усвоен изцяло за покупка на стоки на същата стойност. Твърди, че страните договорили изплащане на кредита на 24 месечни вноски, като кредитът бил усвоен безкасово, по сметка на търговеца, от който били закупени стоките. Ищецът твърди, че съгласно чл.4 от Договора, начислената върху ползвана част от разрешения овърдрафт лихва била дължима месечно на падежна дата, която е 22 число на месеца, като погасяването следвало да се извършва чрез посочена сметка. Твърди, че неразделна част от договора са Общите условия, като в т.12 от същите било уговорено, че при забава на плащането на месечната вноска от деня, следващ падежната дата, частта от вноската, представляваща главница се олихвява с договорения лихвен процент, увеличен с надбавка за забава в размер на десет процентни пункта. Сочи, че съгласно чл.12.11 от ОУ, при допуснатата забава в плащанията на главница или лихва над 90 дни целият непогасен остатък става предсрочно изискуем и се олихвява с договорения лихвен процент и с

надбавка за забава в размер на 10 процентни пункта, а след тази дата с надбавка за забава, равна на законната лихва по чл.86 ЗЗД. Твърди, че поради неплащане и настъпване на крайния падеж на договора 22.08.2018г., въз основа на подадено заявление на 05.12.2018г., била издадена заповед за изпълнение и изп.лист, а след това било образувано изп.дело. Впоследствие по силата на договор за цесия, вземането било прехвърлено на ищцовото дружество, за което до длъжника е изпратено уведомление.

В заключение моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ответникът му дължи претендираните със заявлението суми, дължими по договор за кредит, сключен между *** и ответника. Претендира разноски.

В едномесечния срок е постъпил писмен отговор от назначения на ответника особен представител, в който оспорва исковата претенция.

Съдът като прецени събраните в хода на производството доказателства и обсъди доводите на страните намира за установено следното от фактическа страна:

От представения препис на Договор за стоков кредит № 207394/22.08.2016г. се установява, че между *** от една страна като кредитор и С. К. З., от друга страна като кредитополучател е сключен договор за стоков кредит за сумата от 567,11 лева за закупуване на стоки, продавани от *** за мобилен телефон „*** А 7010“ с цена 499 лева, като чрез *** е сключен и договор за застраховка с *** и „*** по пакет „Стандарт +“ с еднократна застрахователна премия в размер на 68,11 лева и срок на издължаване на кредита 24 месеца считано от датата на неговото усвояване. Видно от договора, сумата е усвоена еднократно, безкасово по сметка на търговеца, а сумата по кредита, предоставена за финансиране на застраховката се усвоява еднократно по сметка, посочена от застрахователите. В договора е посочена банковата сметка, по която се погасява кредита и падежната дата – 22 число на месеца. С договора страните са договорили 28,55% ГЛП и 32,6% ГПР. С подписване на договора, кредитополучателят е предоставил съгласие за събиране на сумите от негови сметки в лева и чуждестранна валута, от които кредиторът може да се удовлетвори. Кредитополучателя е декларирал, че му е предоставена преддоговорна информация по чл.5 ЗПК и Общи условия. Отделно от това, по делото е представена декларация от същата дата, с която кредитополучателят е декларирал, че му е предоставена преддоговорна информация по чл.8 ал.2 ЗПК, под формата на Стандартен европейски формуляр. Към договора съгласно изискванията на ЗПК е приложен погасителен план, от който е

видно, че първата погасителна вноска е била дължима на 22.09.2016г., а последната – на 22.08.2018г. В погасителния план е отразен размера на месечната вноска – 31,29 лева, като същият се формира като сбор от главница и лихва. Приложени са Общи условия по договора за кредит, които са подписани от страните по договора за кредит.

От изслушаното по делото заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза е видно, че предоставения по процесния договор кредит е бил усвоен еднократно на 22.08.2016г., което вещото лице е установило от представен в оригинал фискален бон за заплатена стока към *** на стойност 499 лева. Установява се от заключението, че осчетоводените плащания са в размер на 314 лева, с които са погасени вноски с падежи за периода от 22.09.2016г. до 22.06.2018г. С внесената сума е погасена главница в размер на 196,29 лева, от договорната лихва – 116,98 лева и санкционираща лихва в размер на 0,73 лева. Вещото лице е посочило, че при ищеца са осчетоводени и непогасени : главница 370,82 лева (начислена 567,11 лева и погасена 196,29 лева); договорна лихва 153,43 лева за периода 22.06.2018г. – 04.12.2018г. (начислена до 05.12.2018г. – 270,41 лева погасени 116,98 лева); санкционираща лихва 27,17 лева за периода 29.07.2018г. – 04.12.2018г. и разноси за обявяване на кредита за предсрочно изискуем 120 лева начислени на 23.08.2018г. Вещото лице е установило и дължима лихва в размер на 172,24 лева към 31.07.2023г.

От приложеното ч.гр.д. №8798/2018г. по описа на РС-Плевен се установява, че кредитодателя *** депозирал на 05.12.2018г. заявление срещу ответницата за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.417 от ГПК за следните суми: сумите: 370,82лв. - главница; 153,43лв. – договорна лихва за периода от 22.06.2018г. до 04.12.2018г.; 27,17лв. – лихвена надбавка за забава за периода от 29.07.2018г. до 04.12.2018г.; 120лв. – заемни такси и законната лихва върху главницата, считано от 05.12.2018 г. до изплащане на вземането, както и разноси по делото: 25лв. – внесена държавна такса и 50лв. – юрисконсултско възнаграждение. На 06.12.2018г. е била издадена Заповед за изпълнение за претендираните вземания.

Установява се от приложения препис на Договор за покупко-продажба на вземания от 13.12.2019г. и приемо-предавателен протокол към него, че заемодателя „***“ е прехвърлил на ищеца „****“ вземанията, произтичащи от процесния договор за заем № 207394 от 22.08.2016г. Представено е и писмено потвърждение от цедента за извършената цесия.

От представения препис на пълномощно (лист 17), изходящо от „***, чрез представляващите го изпълнителни директори се установява, че дружеството е упълномощило цесионера „**** да уведоми от името на цедента всички длъжници по всички вземания, които са били цедирани по силата на сключения договор за цесия от 13.12.2019г.

Видно е от приложения препис на уведомително писмо от 07.01.2020г., изходящо от ищеца и адресирано до ответницата, че с него е било предприело уведомяване на длъжника за извършената цесия на вземанията, произтичащи от процесния договор за заем. Същото съдържа уведомление от цедента, чрез цесионера, като има позоваване на соченото по-горе пълномощно от „***. Според приложеното известие за доставяне, то е било върнато поради неоткриване на получателя.

Установява се от приложеното ч.гр.д. №8798/2018г. по описа на РС-Плевен, че въз основа на издадената по него заповед за изпълнение и изпълнителен лист е било предприето принудително изпълнение от цесионера ***. Поканата за доброволно изпълнение не е била връчена на длъжника, тъй като същият не е бил открит на адреса. С Определение №260024/17.02.2023г. е указано на заявителя да предяви иск за установяване на вземането си, на основание чл.415, ал.1 от ГПК. Установителната искова претенция на ищеца в настоящото производство е предявена в законоустановения едномесечен срок.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По иска с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК, във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК.

Предявеният иск има за предмет установяване на вземане на ищеца, за което е издадена заповед за изпълнение, при което според общото правило на чл.154, ал.1 от ГПК, в негова тежест е да установи основанието, от което произлиза то, а ответникът – че е платил или основанието, поради което счита, че не дължи процесната сума. В случая ищецът твърди, че вземането му произтича от договор за цесия и затова, освен наличието на такъв договор, по силата на който банката е прехвърлила вземането си, следва да установи и нейното вземане по основание и размер, както и че това вземане е било изискуемо към датата на подаване на заявлението.

Видно е, че последната погасителна вноска по кредита е била на 22.08.2018г., а заявлението е подадено на 05.12.2018г, т.е. след изтичане на договора за кредит. Поради това и заявителят не се позовава на обявена предсрочна изискуемост и към датата на подаване на заявлението, вземането е било изискуемо, тъй като договорът за кредит е бил изтекъл. Следва да се отбележи, че вземането и било прехвърлено на ищцовото дружество също след изтичане на договора за кредит.

Установи се безспорно в производството по делото валидно възникнало кредитно правоотношение между ответницата, в качеството на заемател и „***, в качеството на заемодател по сключен между тях Договор за кредит №207394/22.08.2016г. Видно е, че договорът за кредит е с договорени ГПР и ГЛП в рамките на разрешения от ЗПК размер. Безспорно се установи също така от заключението по ССЕ, че ответницата е усвоила предоставения кредит, но е извършила само частични плащания, като непогасени са останали главница в размер на 370,82 лв., договорна лихва в размер на 153,43 лв. за периода от 22.06.2018г. до 04.12.2018г., санкционираща лихва в размер на 27,17 лева за периода 29.07.2018г – 04.12.2018г. и 120 лева разноси за обявяване на кредита за изискуем. Това обстоятелство доказва, че кредитодателят е изправна страна по договора, като е изпълнил задълженията си и е предоставил уговорената в договора сума. Ответницата е неизправна страна по договора, тъй като не е изпълнила задълженията си за заплащане на дължимите по договора вноски.

От представените преписи на Договор за цесия от 13.12.2019г. и приемо-предавателен протокол към него се установи, че вземанията, произтичащи от процесния договор за стоков кредит са били прехвърлени от кредитодателя „*** в полза на ищеца „****. Съгласно разпоредбата на чл.99, ал.4 от ЗЗД цесията има действие спрямо длъжника от деня, когато му бъде съобщена от предишния кредитор. Безспорно е, че правно релевантно е уведомлението, извършено от цедента, а не и такова от цесионера. Както приема ВКС в практиката си, няма пречка предишният кредитор да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник. Това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл.99, ал.3 и ал.4 от ЗЗД, а длъжникът може да се защити срещу неправомерно изпълнение в полза на трето лице като поиска

доказателства за представителната власт на новия кредитор (в този смисъл е Решение № 137 от 2.06.2015г. на ВКС по гр.д. № 5759/2014г., III г.о., ГК). В случая, както се установи от доказателствата по делото, цесионера „****“ е предприел уведомяване на длъжника за извършената цесия, в качеството на пълномощник на цедента „***“, съгласно изрично пълномощно за това действие. Задължението на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането, има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т.е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането, като го предпази от двойното плащане на едно и също задължение. Възражение от длъжника, че цесията не му е надлежно съобщена може да се прави само в случай, че длъжникът е платил на стария кредитор до момента на уведомяването, а в настоящия процес ответникът не твърди извършено пълно плащане (Определение № 987/18.07.2011г. на ВКС по гр.д. № 867 от 2011г. на IV г.о. – „Длъжникът може да възразява успешно за липсата на уведомяване само ако едновременно с това твърди, че вече е изпълнил на стария кредитор или на овластено от този кредитор лице до момента на уведомлението“, и Решение №173/15.04.2004г. на ВКС по гр.д. №788/2003г. – „Условието на чл.99, ал.4 ЗЗД, не се отразява на действителността на договора за цесия, а води до неговата непротивопоставимост на длъжника само тогава, когато съобщението за сключването му се предхожда от изпълнение, престирано на досегашния кредитор. От това следва ирелевантността на факта кога и на кого е съобщено за прехвърленото вземане, след като по делото безспорно е било установено, че задължението за главница по договора за заем не е погасено”).)

Поради горното, и с оглед представените доказателства, че ищецът е придобил вземането си от първоначалния кредитор *** чрез цесия, уведомил е длъжника за тази цесия, като е бил упълномощен за това уведомяване, съдът намира, че за „****“ е доказана активната легитимация като ищец и кредитор по изискуемото вземане.

Изложеното налага извод за пълна основателност на претенциите, поради което установителните искове следва да бъдат уважени изцяло.

Съобразно изхода на спора и претенциите за разноски от ищеца, съдът съобразява следното: Общо дължимите разноски на ищеца са в размер на 1180,00 лева, от които 125 лв. – държавна такса, 300.00лв. – внесен депозит за съдебна експертиза, 455 лв. депозит за особен представител и 100лв. – юрк. възнаграждение, което съдът определя на основание

чл.78 ал.8 от ГПК, които с оглед пълното уважаване на исковете, се дължат изцяло.

Съгласно задължителните указания, дадени с т.12 на ТР 4/2013 г., ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените в заповедното производство разноски, които са в общ размер от 75 лв. Видно от приложението към договора за цесия, цедентът е прехвърлил на ищцовото дружество и съдебните разноски в заповедното производство.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.415 от ГПК вр.чл.124 от ГПК вр. чл.79 ал.1 от ЗЗД и вр. чл.86 от ЗЗД, че С. К. З., ЕГН *****, адрес: ***** 12 дължи на ***** гр.*** ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.*** 1000, район С*** №15, ет.мецанин, представлявано от *** сумите в размер на : 370,82лв. - главница; 153,43лв. – договорна лихва за периода от 22.06.2018г. до 04.12.2018г.; 27,17лв. – лихвена надбавка за забава за периода от 29.07.2018г. до 04.12.2018г.; 120лв. – заемни такси, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 05.12.2018г. до изплащане на вземането, ведно със законната лихва върху главницата до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед за изпълнение №5560/06.12.2018г. по ч.гр.д. №8798/2018г. по описа на ПлРС.

ОСЪЖДА, на основание чл.78 ал.1 от ГПК, С. К. З., ЕГН *****, адрес: ***** 12 да заплати на ***** гр.*** ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.*** 1000, район С*** №15 ет.мецанин, представлявано от *** разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 8798/2018г. на Плевенски районен съд в размер на 75 лв., както и разноски в ищковото производство, в размер на 1180 лв.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщаването му на страните, пред Плевенски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____